

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **E. B.**, zastoupená JUDr. Janou Marečkovou, advokátkou se sídlem Ondříčkova 16, 130 00 Praha 3, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5 - Smíchov, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2012, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2013, č. j. 42 Ad 14/2013 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) ze dne 29. 5. 2013, č. j. 42 Ad 14/2013 - 37 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí ze dne 19. 11. 2012, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná změnila své rozhodnutí ze dne 4. 4. 2012 č. I č. j. X, kterým byl žalobkyni přiznán od 16. 12. 2011 starobní důchod podle ustanovení § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), v částce 10.432 Kč měsíčně. Vzhledem k tomu, že žalovaná ve výroku rozhodnutí ze dne 4. 4. 2012 č. I použila nesprávnou citaci zákonného ustanovení zákona č. 155/1995 Sb., a to ve znění účinném do 31. 12. 2009, byl v rámci námitkového řízení výrok uvedeného rozhodnutí změněn tak, aby odpovídal znění zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutím žalované ze dne 4. 4. 2012 č. II. č. j. X byla žalobkyni od 1. 1. 2012 přiznána výplata starobního důchodu zvýšená podle vyhlášky MPSV č. 286/2011 Sb. na částku 10.604 Kč měsíčně.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaná k námitkám žalobkyně uvedla, že žalobkyně dosáhla důchodového věku 18. 12. 2003 a k témuž datu ji také vznikl nárok na starobní důchod. Po nároku na starobní důchod, tj. po 18. 12. 2003, nezískala žádnou dobu pojištění, neboť nebyla zaměstnána ani z jiného titulu důchodově pojištěna, ale pouze pobírala plný invalidní důchod (od 1. 1. 2010 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně) a byla jí vyplácena náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti. V souladu s § 5 odst. 1 písm. t) zákona č. 155/1995 Sb. se za dobu pojištění považuje pobírání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně pouze do dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod. Taktéž poskytování náhrady za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti nezakládá v souladu s § 5 účast na důchodovém pojištění. Dále žalovaná uvedla, že do vyměřovacího základu se žalobkyni započítaly v souladu s § 16 odst. 3 citovaného zákona vyplacené náhrady za ztrátu na výděлку, naopak pobírání invalidního důchodu se do vyměřovacího základu nezapočítává, neboť podle § 16 odst. 3 cit. zákona je vyměřovacím základem pojištěnce za období po 31. 12. 1995 vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon „č. 589/1992 Sb.“) a v souladu s § 5 odst. 1 tohoto zákona se částky invalidního důchodu do vyměřovacího základu nezahrnují. Žalovaná se také vyjádřila k otázce nezahrnutí nevyplacených náhrad za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti do vyměřovacího základu a uvedla, že vykládá § 16 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2012 č. j. 3 Ads 176/2011 - 68, ze kterého vyplývá, že do vyměřovacího základu se započítávají pouze vyplacené náhrady za ztrátu na výděлку.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí stěžovatelka namítala, že žalovaná při výpočtu výše důchodu nezapočítala náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti, na kterou měla sice nárok, ale nebyla jí vyplacena z důvodu promlčení – přitom zákon o důchodovém pojištění s vyplacením náhrady možnost jejího zohlednění při určení výše důchodu nespojuje. Dále namítala proti tomu, že žalovaná při zjišťování příjmu přihlížela pouze k vyplacené náhradě, nikoliv již k přiznanému důchodu. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Krajský soud **napadeným rozsudkem** žalobu zamítl. V odůvodnění nejdříve zopakoval způsob výpočtu starobního důchodu žalovanou a zrekapituloval, jak se s námitkami stěžovatelky vypořádala žalovaná v napadeném rozhodnutí. K opakovaným námitkám stěžovatelky v podané žalobě uvedl, že pokud jde o zhodnocení náhrady za ztrátu na výděлку od skončení pracovní neschopnosti, v souladu s ustanovením § 16 odst. 3 věty čtvrté zákona č. 155/1995 Sb. se do vyměřovacího základu pojištěnce zahrnuje za dobu po 31. prosinci 1995 pro účely stanovení ročního vyměřovacího základu též náhrada za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz či nemoc z povolání. Vyměřovacím základem pojištěnce za dobu před 1. lednem 1996 je hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. lednem 1996. V souladu s ustanovením § 11 odst. 2) písm. d), resp. ustanovení § 11a odst. 2) vyhlášky č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, (dále jen „vyhláška č. 149/1988 Sb.“) jsou hrubými výdělky, resp. vyměřovacími základy též náhrady za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání).

pokračování

Při hodnocení náhrady za ztrátu na výdělků do vyměřovacího základu žalobkyně vycházela žalovaná z údajů uvedených v „Potvrzení o vyplacených náhradách za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti podle ustanovení § 195 zák. č. 65/1965 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2006 a ustanovení § 371 zák. č. 262/2006 Sb., ve znění platném od 1. 7. 2007,“ ze dne 7. 12. 2011. Tímto zaměstnavatel CEMBRIT a.s. žalobkyni potvrdil výši náhrad a období, za která byla náhrada vyplacena. Povinnost vést evidenci o náhradách za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání), které vyplácí, a vystavit občanům potvrzení o době a důvodu poskytování těchto náhrad a o výši těchto náhrad vyplacených v jednotlivých kalendářních letech, je uložena zaměstnavateli ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon „č. 582/1991 Sb.“). Podle odstavce 3 citovaného ustanovení zákona platí, že potvrzení občané předkládají se žádostí o přiznání důchodu. Žalovaná proto nemůže hodnotit náhradu za ztrátu na výdělků odlišně od toho, jak ji potvrdil žalobkyni o důchod zaměstnavatel. Z tohoto důvodu v průběhu námitkového řízení vyzvala žalovaná zaměstnavatele, aby sdělil, zda žalobkyni vznikl nárok na náhradu za ztrátu na výdělků od r. 1991, za jaké období a v jaké výši. Zaměstnavatel přípisem ze dne 23. 7. 2012 potvrdil, že žalobkyni vznikl nárok na náhradu za ztrátu výdělků od 1. 1. 2002.

K námitce žalobkyně, že žalovaná přihlížela pouze k vyplacené náhradě, nikoli však již k přiznanému důchodu, krajský soud uvedl, že podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. je vyměřovacím základem pro výpočet důchodu pojištěnce za dobu po 31. prosinci 1995 vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zákona č. 589/1992 Sb. V souladu s ustanovením § 5 zákona č. 589/1992 Sb., který vymezuje, co se rozumí vyměřovacím základem zaměstnance pro stanovení odvodu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, nebyly splátky invalidního důchodu do vyměřovacího základu zahrnuty. Za dobu před 1. lednem 1996 je vyměřovacím základem pro výpočet důchodu pojištěnce hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. lednem 1996. V tomto případě podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, podle § 12 odst. 2 se hrubými výdělky před 1. lednem 1993 rozumí výdělky podléhající dani ze mzdy bez odečtení této daně, a hrubými výdělky po 31. prosinci 1992 jsou příjmy započitatelné podle zvláštního zákona (zákon 589/1991 Sb.) do vyměřovacího základu pro stanovení pojistného na sociální zabezpečení, a to před odečtením daně z příjmu a nesnížené o pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na všeobecné zdravotní pojištění. Co je hrubým výdělkem a které další příjmy a za jakých podmínek jsou započitatelné do hrubých výdělků určuje vyhláška č. 149/1988 Sb. (ustanovení § 11 a následující), v souladu s citovanými ustanoveními zákona nebyly ani v období před 1. 1. 1996 splátky invalidního důchodu zhodnoceny do výpočtu výše vyměřovacího základu. Doba pobírání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně se pro výpočet osobního vyměřovacího základu hodnotí v souladu s ustanovením § 16 odst. 2 písm. b) *[pozn. NSS: správně se jedná o § 16 odst. 4 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb.]* jako doba vyloučená (pokud se nekryje mj. s dobou účasti na pojištění z titulu samostatné výdělečné činnosti, dobou pojištění, v níž měl pojištěnec příjmy, které se zahrnují do vyměřovacího základu, nebo dobou, za kterou náležela náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz nebo nemoc z povolání). Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná zhodnotila veškerou dobu pojištění, vycházela z vyměřovacích základů, jak jsou uvedeny v evidenčních listech důchodového pojištění a

mzdových listech, a postupovala při výpočtu podle platných ustanovení zákona. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl a napadené rozhodnutí žalované potvrdil.

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku stěžovatelka uvedla, že krajský soud nesprávně nezohlednil celou dobu do 16. 12. 2011, kdy žalobkyně požádala o přiznání starobního důchodu, jako započitatelnou dobu. Dále nesprávně nezohlednil pro výpočet výše starobního důchodu celý nárok náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti, tzn. nezohlednil nárok na náhradu, který jí nebyl zaměstnavatelem vyplacen pro promlčení, nevypořádal se zejména s argumentem žalobkyně, že jestliže pro účely daně z příjmu se u zaměstnavatele přihlíží k promlčenému nároku žalobkyně, nelze, aby se k němu pro účely důchodu nepřihlíželo. Krajský soud neprovedl důkaz znaleckým posudkem Dr. Klimeše, ze kterého vyplývá, že u stěžovatelky vznikl nárok na náhradu již od přiznání plného invalidního důchodu v r. 1991, když již za doby jejího částečného invalidního důchodu (od r. 1986) jí vznikl nárok na náhradu v r. 1987. Stěžovatelka tedy z důvodu, že soud po právní stránce věc nesprávně zhodnotil a také pro vady řízení, navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že nemá žádné výhrady k napadenému rozsudku.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že celková doba pojištění stěžovatelky činila 42 roků a 255 dnů, po snížení náhradní doby pojištění na 80 % činí doba pojištění 40 roků a 60 dnů. Stěžovatelka dosáhla důchodový věk dne 18. 12. 2003, k tomuto datu jí vznikl nárok na starobní důchod. Žádost o starobní důchod si podala dne 16. 12. 2011, o přiznání výplaty požádala od data 1. 1. 2012. Starobní důchod byl stěžovatelce přiznán rozhodnutím č. I ze dne 4. 4. 2012 k datu 16. 12. 2011, přičemž výplata nenáležela, neboť do 31. 12. 2011 jí byla vyplácena náhrada za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti, a rozhodnutím č. II ze dne 4. 4. 2012 jí od 1. 1. 2012 byla přiznána výplata starobního důchodu ve výši 10.604 Kč. Z potvrzení zaměstnavatele Cembrit, a.s., založeného ve správním spisu vyplývá, že stěžovatelka dne 26. 11. 1986 onemocněla nemocí z povolání. Od listopadu 1986 do února 1987 jí vznikl nárok na ztrátu na výdělku. V březnu 1987 jí byl přiznán z důvodu nemoci z povolání částečně invalidní důchod. Nadále byla zaměstnána a z důvodu vyššího výdělku jí nevznikl nárok na ztrátu na výdělku až do roku 1991, kdy jí byl přiznán plný invalidní důchod následkem nemoci z povolání. Stěžovatelka však až do 16. 1. 2004 neuplatnila nárok na ztrátu na výdělku. Z důvodu promlčení jí byla ztráta na výdělku dorovnaná zaměstnavatelem pouze od roku

pokračování

2002 do konce roku 2004, náhradu na ztrátu na výdělků pak byla stěžovatelce vyplácena do 31. 12. 2011. Z rozhodnutí č. I. ze dne 4. 4. 2012 vyplývá, že náhradu na ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti za období od 16. 4. 1991 do 31. 12. 2001, za které nebyla fakticky vyplácena, nelze pro důchodové účely zhodnotit.

Podle § 5 odst. 1 písm. t) zákona č. 155/1995 Sb., jsou pojištění účastní „*poživatelé invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně [§ 39 odst. 2 písm. c)] z českého pojištění, a to do dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod podle § 32;(...)*“. Podle § 12 odst. 1 citovaného zákona se doba pojištění podle § 5 odst. 1 písm. t) považuje za náhradní dobu pojištění. Podle § 33 odst. 2 citovaného zákona „*Výše procentní výměry starobního důchodu se stanoví procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod a podle doby pojištění získané po vzniku nároku na tento důchod. Do doby pojištění získané do 18 let věku a po vzniku nároku na starobní důchod se nezahrnují náhradní doby pojištění. Výše procentní výměry starobního důchodu činí nejméně 770 Kč měsíčně.*“

Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že žalovaná i krajský soud postupovaly nesprávně, pokud nezohlednily celou dobu do 16. 12. 2011, kdy žalobkyně požádala o přiznání starobního důchodu, jako započitatelnou dobu pojištění. Žalovaná i krajský soud dospěli shodně k závěru, že od 18. 12. 2003 stěžovatelka nezískala žádnou dobu pojištění, neboť nebyla zaměstnaná ani z jiného titulu důchodově pojištěna, ale pobírala pouze plný invalidní důchod (od 1. 1. 2010 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně) a byla jí vyplácena náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti. Svůj závěr odůvodnily tím, že v souladu s § 5 odst. 1 písm. t) zákona č. 582/1992 se pobírání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně považuje za dobu pojištění, ale pouze do dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (tzn. u žalobkyně do 18. 12. 2003). Taktéž ani poskytování náhrady na ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nezakládá v souladu s § 5 citovaného zákona účast na důchodovém pojištění. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením, které bylo v souladu se zákonem, ztotožňuje a proto shledal tuto kasační námitku nedůvodnou.

Druhou stěžejní kasační námitkou stěžovatelky bylo, že pro výpočet výše starobního důchodu nebyl zohledněn celý nárok náhradu na ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti, tzn. i nárok na náhradu, která jí nebyla zaměstnavatelem vyplácena z důvodu promlčení. V rámci toho stěžovatelka argumentuje, že krajský soud neprovedl důkaz znaleckým posudkem Dr. Klimeše, ze kterého vyplývá, že u stěžovatelky vznikl nárok na náhradu již od přiznání plného invalidního důchodu v r. 1991. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že se jedná o znalecký posudek znalce z oboru ekonomika řízení, plánování a organizace ekonomiky – mzdy, vypracovaný na žádost pana P. B., předmětem jeho posouzení je vyčíslení náhrady za ztrátu na výdělků stěžovatelky, ke které dochází v důsledku onemocnění nemocí z povolání dle hlášení ze dne 6. 11. 1987, tento posudek je součástí správního spisu. Závěry tohoto posudku se ve své podstatě shodují se závěry společnosti Cembrit, a.s., která dne 23. 7. 2012 ve věci dotazu žalované, zda stěžovatelce vznikl nárok na náhradu za ztrátu na výdělků od roku 1991, uvedla, že stěžovatelce vznikl nárok na náhradu za ztrátu na výdělků od 16. 4. 1991, ale tato náhrada jí nebyla vyplácena z důvodu neuplatnění nároku ze strany stěžovatelky. Společnost Cembrit, a.s., na závěr tohoto přípisu uvedla, že stěžovatelce vznikl z výše uvedených důvodů nárok na náhradu za ztrátu na výdělků od 1. 1. 2002. Krajský soud tento závěr do svého odůvodnění převzal, nicméně z napadeného rozsudku vyplývá, že nebylo sporné, že

u stěžovatelky nárok vznikl původně již v roce 1991, ale uplatnila jej až v roce 2004. V důsledku toho tak došlo za období předcházející promlčecí lhůtě k datu uplatnění nároku (tj. za období před r. 2002) k promlčení. Spornou a podstatnou v této věci je tak otázka, jak namítá sama stěžovatelka v kasační stížnosti, zda pro výpočet výše starobního důchodu měla být zohledněna celá výše nároku na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti (tedy nárok od roku 1991 do roku 2011), nebo pouze taková výše náhrady za ztrátu výdělků, která jí byla skutečně vyplacena (od roku 2002 do roku 2011). Krajský soud sice nezdůvodnil, proč důkaz znaleckým posudkem neprovedl, tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozsudku, protože znalecký posudek neřeší otázku zahrnutí nevyplacených náhrad za ztrátu na výdělků do vyměřovacího základu a krajský soud by jeho provedením zjistil pouze to, co bylo mezi stranami nesporné.

Podle § 16 odst. 3 věty první zákona č. 155/1995 Sb. „*Vyměřovacím základem pojištěnce za dobu po 31. prosinci 1995 je vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona (...)*“ Ustanovení § 5 zákona č. 589/1992 Sb. vymezuje, co se rozumí vyměřovacím základem zaměstnance pro stanovení odvodu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, podle § 5 odst. 1 „*Vyměřovacím základem zaměstnance pro pojistné na důchodové pojištění je úhrn příjmů, které jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění nebo účast jen na důchodovém pojištění. Zúčtovaným příjmem se pro účely věty první rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto zaměstnavatelem zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch, popřípadě připsáno k jeho dobru anebo spočívá v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance.*“ Podle § 16 odst. 3 věty čtvrté zákona č. 155/1995 Sb. „*Do vyměřovacího základu pojištěnce za dobu po 31. prosinci 1995 se pro účely stanovení ročního vyměřovacího základu zahrnuje též náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání) (...)*“ Podle § 16 odst. 3 věty první citovaného zákona je vyměřovacím základem pojištěnce za dobu před 1. lednem 1996 hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. lednem 1996. V souladu s ustanovením § 11 odst. 2) písm. d) vyhlášky č. 149/1988 Sb. jsou hrubými výdělky též náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti. Náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti se tedy zahrnuje do vyměřovacího základu jak v období před 1. 1. 1996, také po 31. prosinci 1995.

Podle právní úpravy účinné ve vztahu k případu stěžovatelky se do vyměřovacího základu zahrnují příjmy, které byly zúčtovány – tedy poskytnuty zaměstnavatelem. Náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti je do vyměřovacího základu zahrnuta ustanovením § 16 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., které sice neuvádí, zda musí být vyplacena nebo ne, ale jak uvedl již krajský soud v napadeném rozsudku, podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., zaměstnavatel vede evidenci „*o náhradách za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání), které vyplácí, a vystavuje občanům potvrzení o době a důvodu poskytování těchto náhrad a o výši těchto náhrad vyplacených v jednotlivých kalendářních letech*“. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěry krajského soudu, že do vyměřovacího základu lze zahrnout pouze ty náhrady za ztrátu na výdělků, které byly zaměstnavatelem vyplaceny. To v prvé řadě předpokládá, že na výplatu takových náhrad musel svědčit nárok. V případě stěžovatelky však stěžovatelce na jejich výplatu za sporné období (tj. od

pokračování

16. 4. 1991 do 31. 12. 2001) nárok nesvědčil, a to z toho důvodu, že svůj nárok neuplatnila včas a došlo tak k promlčení. Proto žalovaná nepochybila, když nevyplacené náhrady k jejichž výplatě stěžovatelce nárok nesvědčil, neboť jej neuplatnila včas, pro výši důchodu nezapočetla. Z výše uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud tuto kasační námitku nedůvodnou.

Stěžovatelka v kasační stížnosti také uvádí, že se krajský soud nevypořádal s jejím argumentem, že pokud pro účely daně z příjmu se u zaměstnavatele přihlíží k promlčenému nároku žalobkyně, není možné, aby se k němu pro účely důchodu nepřihlíželo. Tento argument uvedla stěžovatelka v řízení před krajským soudem v replice k vyjádření žalovaného, ve které tvrdí, že nevyplacená náhrada je pro zaměstnavatele promlčeným závazkem, který je povinen dodatečně zdanit. Navazuje tak zřejmě na situaci, kterou v replice popisuje, že zaměstnavatel jí doplatil souhrn náhrad za dobu dvou let před uplatněním nároku, tj. od roku 2002. V tomto ohledu je pak logické, že zaměstnavatel byl povinen dodatečně zdanit zpětně vyplacené náhrady. Krajský soud se sice s argumentem přihlížení k promlčenému nároku pro účely daně z příjmu nevypořádal, nicméně jedná se pouze o dílčí argument v rámci tvrzení, že pro výpočet výše starobního důchodu měly být započteny i nevyplacené náhrady, který krajský soud dostatečným způsobem přezkoumal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, není možné toto právo v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s. jako orgánu důchodového pojištění přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu